

Sygn. akt II K 577/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: p.o. sekr. sądowy Marta Perzyńska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej: Andrzeja Zawadzkiego

po rozpoznaniu sprawy w dniu 11 czerwca 2014 r.

Ł. J. (1)

s. E. i L. z domu L.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 29 sierpnia 2013r., na drodze W 591, na trasie K. – S., gm. K., kierując samochodem osobowym marki M. (...), nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w ten sposób, że kierując wymienionym samochodem w stanie nietrzeźwości o stężeniu 0,44 mg/l; 0,44 mg/l; 0,36 mg/l; 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, na prostym odcinku drogi, w wyniku nieprawidłowej techniki jazdy utracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, zjechał na lewe pobocze, gdzie auto uderzyło w drzewo, a następnie zjechało do rowu po prawej stronie jezdni, w skutek czego pasażer pojazdu – A. W. doznał obrażeń w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną, stłuczenia klatki piersiowej ze złamaniem licznych żeber po obu stronach, stłuczeniem prawego płuca, obustronną odmą opłucnową, krwiakami obu jam opłucnowych, odmą śródpiersia i rozedmą podskórną, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia, pozostawiając w samochodzie pasażerów – A. W. i S. S.,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

B. Z. (1)

s. A. i K. z domu S.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

II. W dniu 29 sierpnia 2013r. w K., działając w zamiarze, aby Ł. J. (1) dokonał czynu zabronionego wiedząc, że znajduje się w stanie nietrzeźwości i dysponując samochodem marki M. (...), nr rej. (...), przekazał mu kluczyki od wymienionego pojazdu,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **Ł. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, iż czyn ten kwalifikuje z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk w zb. z art. 178a§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to z mocy art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu Ł. J. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 29.08.2013r. do dnia 15.11.2013r.,

III. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego Ł. J. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat,

IV. na podstawie art. 63§2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29.08.2013r.,

V. oskarżonego **B. Z. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 18§3 kk w zw. z art. 178a§1 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 178a§1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

VI. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego B. Z. (1) kary grzywny zalicza zatrzymanie w dniu 29.08.2013r., co jest równoważne 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny,

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. K. kwotę 1.140 (jeden tysiąc sto czterdzieści) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego B. Z. (1) wykonywaną z urzędu, w tym kwotę 300 (trzysta) złotych za postępowanie przygotowawcze oraz kwotę 262,20 (dwieście sześćdziesiąt dwa 20/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

VIII. na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego Ł. J. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości

IX. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego B. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w 1/2 części w tym opłatę w kwocie 300 (trzystu) złotych

Sygn. akt II K 577/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. Z. (1) i Ł. J. (1) w dniu 29 sierpnia 2013r. przebywali w K., gdzie przyjechali samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) użytkowanym przez o B. Z. (1). W K. Ł. J. (1) wraz z znajomymi A. W. i S. S. spożywali alkohol w postaci wódki. Wymienieni wypili około 2 butelek wódki o pojemności 0,7l każda. Ł. J. (1) czuł się mocno pijany.

Około godziny 12.00 postanowili udać się do W.. B. Z. (1) przekazał kluczek do samochodu Ł. J. (1), który kierował pojazdem. B. Z. (1) zajął miejsce obok kierowcy na przednim fotelu, na tylnym fotelu pojazdu siedzieli A. W. i S. S.. Wymienieni nie mieli zapiętych pasów bezpieczeństwa.

W trakcie jazdy na trasie K. – S. na prostym odcinku drogi Ł. J. (1) dokonał niespodziewanie zmiany kierunku ruchu zjeżdżając na lewy pas w kierunku idących lewym poboczem pieszych. Z uwagi na brak reakcji Ł. J., siedzący obok B. Z., szarpnął kierownicą w prawo, co spowodowało ponowną zmianę kierunku ruchu przez skrócie kołami. Trwało to około 1-2 sekund. W tym momencie Ł. J. przyhamował, co spowodowało utratę panowania nad pojazdem, wskutek czego pojazd uderzył tylną prawą stroną w przydrożne drzewo znajdujące się po lewej stronie drogi, po czym odbił się od drzewa kończąc swój ruch po prawej stronie jezdni w przydrożnym rowie.

Po wydostaniu się z pojazdu Ł. J. (1) i B. Z. (1) udali się w kierunku miejscowości W., pozostawiając w samochodzie pasażerów - A. W. i S. S..

Wymienieni po penetracji terenu poprzez funkcjonariuszy policji zostali zatrzymani i dowiezieni do KPP w K., gdzie zbadano ich stan trzeźwości.

U Ł. J. (1) stwierdzono o godz. 12:48 0,44 mg/l, o godz. 12:49 - 0,44, o godz. 13:20 - 0,36 i o godz. 13:48 - 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W wyniku zdarzenia pasażer S. S. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciami naskórka oraz stłuczenia lewego barku i klatki piersiowej z bolesnością uciskową. Skutkiem powyższych obrażeń było naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 § 2 kk. Natomiast pasażer A. W. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną, stłuczenia klatki piersiowej ze złamaniem licznych żeber po obu stronach, stłuczenia prawego płuca, obustronną odmą opłucnową, krwiakami obu jam opłucnowych, odmą śródpiersia i rozedmą podskórną. Skutkiem powyższych obrażeń był ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kk.

Samochód osobowy marki M. (...), nr rej. (...) przed wypadkiem był sprawny technicznie. Stan techniczny pojazdu nie miał wpływu na zaistnienie wypadku drogowego.

Warunki pogodowe i drogowe w chwili zdarzenia były dobre.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień Ł. J. (1) w części w jakiej są one zgodne z ustaleniami Sądu k. 66-69, 72-73, 252-253, wyjaśnień B. Z. (1) k. 81-84, 179, zeznań świadków: P. S. (1) k. 25-27, 36-37, 196, B. K. k. 28-29, 176, P. K. (1) k. 53-55, K. K. (1) k. 56-57, D. K. k. 71, M. K., protokołu badania stanu trzeźwości Ł. J. (1) k. 6, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 9-10, materiału pogładowego k. 12-1), zaświadczenia lekarskiego S. S. k. 201, protokołu oględzin pojazdu k. 23-24, protokołu okazania osoby P. S. (2) k. 36-37, protokołu oględzin osoby Ł. J. (1) k. 41-44, opinii lekarskiej k. 50, 51, opinii dotyczącej stanu technicznego pojazdu k. 94-103, materiału pogładowego do protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego k. 146, szkicu miejsca zdarzenia drogowego k. 147-149, opinii sądowno - lekarskiej k. 201-202 oraz opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 211-246.

Oskarżony Ł. J. (1) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w części. Wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia spożywał alkohol w postaci wódki wspólnie z A. W. i S. S.. B. Z. (1) dał mu następnie kluczyki do samochodu marki M. (...), po czym razem udali się w kierunku W.. Jechali prostym odcinkiem drogi, wyprzedził samochód, nie widział żadnych pieszych. W pewnym momencie B. złapał za kierownicę, on nie wie dlaczego, ale B. mówił mu, że zjeżdżał na lewy pas. B. szarpnął za kierownicę w prawą stronę i samochód wpadł wówczas w poślizg. W związku z czym on odbił kierownicą w drugą stronę, nacisnął hamulec, samochód się odkręcił i wpadł do rowu. Ł. J. (1) wyjaśnił ponadto, iż częściowo przyznaje się do ucieczki z miejsca wypadku, gdyż B. Z. (1) namawiał go, żeby uciekać z miejsca zdarzenia. (k. 66-69, 72-73, 252-253)

Na rozprawie Ł. J. (1) przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o dobrowolnie poddanie się karze w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat (k. 352v)

Sąd zważył, co następuje:

Wina i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu Ł. J. (1) czynu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie budzą wątpliwości .

Przyznanie się oskarżonego na rozprawie do popełniania zarzucanego mu czynu w całości znajduje potwierdzenie przede wszystkim w relacjach naocznych świadków zdarzenia oraz wyjaśnieniach współoskarżonego B. Z. (1)

Z wyjaśnień B. Z. (1) wynika, że gdy wyjechali z K., w pewnym momencie Ł. J. (1) na prostym odcinku drogi zaczął zjeżdżać na lewy pas ruchu w kierunku pobocza, po którym poruszały się dwie osoby. Z uwagi na to, iż Ł. J. (1) nie reagował, B. Z. (1) szarpnął za kierownicę w prawo. Następnie Ł. J. (1) wcisnął hamulec, po czym samochód wpadł w poślizg, zarzuciło nim w prawą stronę drogi, a następnie w lewą stronę, gdzie uderzył w drzewo. Z relacji B. Z. (1) wynika, że po wyjściu z samochodu oddalili się wraz z Ł. J. (1) z miejsca zdarzenia, po czym zostali zatrzymani przez policję.

Relacje B. Z. (1) potwierdzają zeznania świadków, zwłaszcza P. S. (1) i B. K., którzy obserwowali ruch pojazdu bezpośrednio przed wypadkiem.

Wymienieni zgodnie zeznali, że pojazd kierowany przez oskarżonego jadący z K. prawą stroną jezdni nagle zjechał na lewy pas jezdni, gdzie po lewej stronie pobocza szły dwie osoby. Następnie samochód ten tuż przed tymi osobami odbił w prawo po czym uderzył swoją lewą stroną w drzewo i zjechał do rowu. Powyższe relacje korespondują z zeznaniami K. K. (1), która podała „gdy obejrzałam się zauważyłam tuż przy P. jadący od strony K. samochód osobowy, on w zasadzie minął P. przejeżdżając przy samej jego nodze” oraz P. K. (1), który zeznał „w pewnym momencie poczułem i jednocześnie zobaczyłem jak koło mnie przejechał z dość dużą prędkością samochód osobowy.... on przejechał może o centymetr ode mnie”. Biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych w swojej opinii również wskazał, iż bezspornym jest, że na chwilę przed zdarzeniem pojazd dokonał naglej zmiany kierunku ruchu i zaczął kierować się w kierunku pieszych idących lewą stroną drogi.

W świetle powyższych ustaleń wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego, w których próbuje odpowiedzialność za spowodowanie wypadku zrzucić na B. Z. (1), tłumacząc to nagłym nieuzasadnionym szarpnięciem za kierownicę, nie zasługują na danie im wiary. Jego twierdzenia, że nie wie dlaczego B. Z. (3) w czasie jazdy szarpnął za kierownicę, potwierdzają jedynie wersję wskazaną w akcie oskarżenia i ustaloną przez Sąd na podstawie pozostałego nie budzącego materiału dowodowego. Stwierdzenie to potwierdza przy tym, iż stan nietrzeźwości w jakim znajdował się w czasie jazdy oskarżony, znacznie upośledzał jego zdolność postrzegania, należytego obserwowania drogi oraz zdolność kierowania ruchem pojazdu. Świadczy to o tym, iż w trakcie jazdy nie zdawał sobie sprawy, iż bezwiednie zjeżdża na drugi pas ruchu w kierunku idących poboczem pieszych, a z pozostałych okoliczności sprawy, w szczególności zeznań świadków K. K. i P. K. oraz wyjaśnień współoskarżonego B. Z., wynika, że jedynie reakcja B. Z., polegająca na szarpnięciu kierownicą w prawo pozwoliła uniknąć potrącenia pieszych. Podobnie pozostałe reakcje oskarżonego Ł. J. takie jak nagłe przyhamowanie, co doprowadziło do poślizgu i uderzenia w drzewo były efektem stanu nietrzeźwości, w wyniku, którego nie potrafił się on zorientować w sytuacji na drodze. Taka ocena koreluje przy tym z zawartością alkoholu stwierdzoną we krwi oskarżonego po jego zatrzymaniu przez Policję, która w chwili zdarzenia zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego musiała być większa.

W takiej sytuacji nie można przyjąć, iż zachowanie B. Z. (1) było nieadekwatne do zaistniałego zagrożenia na drodze i nie zmienia to faktu, że zagrożenie na drodze spowodował, nie kto inny jak oskarżony. Wypadek był bowiem, jak już wyżej wskazano bezpośrednią konsekwencją stanu nietrzeźwości oskarżonego Ł. J. i tego, iż skutek niego nie panował on nad ruchem prowadzonego pojazdu oraz nie był w stanie właściwie ocenić sytuacji na drodze i dobrać odpowiednią technikę jazdy.

Odnosząc się do opinii biegłego powołanego w toku postępowania przygotowawczego, w ocenie Sądu, nie ma ona znaczenia dowodu rozstrzygającego. W istocie ocena odpowiedzialności oskarżonego Ł. J. nie wymagała wiadomości specjalnych i dowodu z opinii biegłego. Jak wynika z opinii biegły nie był w stanie ustalić prędkości z jaką poruszał się oskarżony i przy której doszło do wypadku ani wykonać przestrzennie - ruchowej analizy zdarzenia z uwagi na złożony charakter ruchu pojazdu i brak śladów hamowania. Nie są to przy tym okoliczności w sprawie decydujące o odpowiedzialności karnej oskarżonego ani o kwalifikacji jego czynu. Z jednoznacznych ustaleń biegłego w opinii wynika natomiast, że pojazd M. na prostym odcinku drogi z nieznanymi przyczyn dokonał niespodziewanej zmiany kierunku ruchu, zjeżdżając na lewy pas ruchu w kierunku idących lewym poboczem pieszych, po około 1-2 sekundach dokonał ponownej zmiany kierunku ruchu poprzez skręcenie kołami w prawo, co spowodowało utratę panowania nad

pojazdem, skutkiem czego pojazd uderzył tylną prawą stroną w przydrożne drzewo znajdujące się po lewej stronie drogi, po czym odbił się od drzewa kończąc swój ruch po prawej stronie jezdni w przydrożnym rowie.

Z powyższych ustaleń opinii biegłego wynika zatem, iż brak jest jakichkolwiek okoliczności, które podważałyby wiarygodność relacji świadków oraz oskarżonego B. Z. (1), jak też odpowiedzialność oskarżonego Ł. J. za zaistniałe zdarzenie. Należy jednak mieć na uwadze, iż biegły opierając się jedynie na źródłach osobowych – zeznaniach świadków i wyjaśnieniach oskarżonych, dokonał także oceny prawidłowości zachowania bezpośrednich uczestników zdarzenia. Taka ocena zastrzeżona jest natomiast do kompetencji Sądu, wobec czego w tym zakresie Sąd nie kierował się wnioskami opinii biegłego, dokonując samodzielnej oceny.

Przesłuchani świadkowie zgodnie potwierdzili również, iż kierowca i pasażer siedzący na przednim fotelu oddalili się z miejsca zdarzenia. Wynika to również w sposób jednoznaczny z wyjaśnień obu oskarżonych. Znamiennym jest, że zabrali również z samochodu swoje rzeczy osobiste, w celu uniemożliwienia połączenia ich ze zdarzeniem. Jak wynika z zeznań funkcjonariuszy policji D. K. i M. K. oskarżeni zostali zatrzymani, gdy szli polem od miejsca zdarzenia w kierunku W.. Wymienieni bezpośrednio po zatrzymaniu zaprzeczali, że mieli jakikolwiek związek z przedmiotowym wypadkiem.

Zeznania pozostałych świadków nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Sąd podzielił również opinie sądowno - lekarskie dotyczące charakteru obrażeń jakich doznali uczestnicy wypadku, nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia stwierdzić należy, iż Ł. J. (1) swoim zachowaniem w pełni wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, Sąd z konieczności uzupełnił kwalifikację prawną czynu o art. 178a§1 kk.

Do uznania, że sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia wystarczające jest by oddalenie się było podyktowane chęcią uniknięcia przez sprawcę odpowiedzialności, uniknięcia zidentyfikowania go bądź utrudnienia ustalenia przyczyn wypadku. Nie musi być to oddalenie się w pośpiechu ani niezwłocznie po zdarzeniu, istotne jest aby sprawca oddalił się bez spełnienia ciężących na nim obowiązków, które określają przepisy prawa o ruchu drogowym.

Jest rzeczą bezsporną, iż na skutek nietrzeźwości ulega poważnemu upośledzeniu zdolność postrzegania, szybkość reakcji i przewidywanie wystąpienia dających się normalnie przewidzieć różnych skomplikowanych sytuacji drogowych. Oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości, nie obserwował jezdni z taką starannością jak to jest wymagane. Z tego powodu nie dostrzegł pieszych i nie reagował na zmianę kierunku ruchu.

Zachowanie oskarżonego miało ścisły związek z następstwami, które wystąpiły. Nie może budzić wątpliwości, że zdarzenie w postaci nieprawidłowego zachowania się oskarżonego na drodze w postaci naruszenia wskazanych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego i nastąpienia ustawowo określonego skutku dają się uporządkować i połączyć w następujące po sobie zmiany. Oskarżony swoim zachowaniem stworzył, a następnie zwiększył prawdopodobieństwo wywołania skutku i ta nieostrożność oskarżonego stanowiła nieodzowny element warunku, od którego wystąpienia uzależnione było spowodowanie skutku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2000 r., III KKN 231/98, OSP 2001, z. 6, poz. 94; glosy do tego wyroku: J. M. OSP 2001, z. 6, poz. 146, J. G. PiP 2001, z. 6, s. 109-114). Nie ma zatem wątpliwości, że skutek wypadku należało przypisać oskarżonemu, gdyż nie zostałby on wywołany w przypadku zgodnego z prawem zachowania alternatywnego, czyli takiego, które nie stwarzało ryzyka jego wystąpienia.

W tym stanie rzeczy Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk, a przede wszystkim skutki i rozmiar szkody jakie oskarżony swoim zachowaniem spowodował – ciężki uszczerbek na zdrowiu A. W..

Oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowego, w chwili wypadku znajdował się pod wpływem alkoholu i zbiegł miejsca zdarzenia. Wykazał się kompletną bezmyślnością. Mając świadomość swojego stanu zdecydował się na kierowanie pojazdem.

Sąd miał na uwadze także dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który był w przeszłości karany (k. 114-115).

W ocenie Sądu całokształt okoliczności mających wpływ na wymiar kary uzasadnia orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu orzeczenie kary łagodniejszej, w tym z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, klóciłoby się ze społecznym poczuciem sprawiedliwości zwłaszcza w kontekście skutków jakie miało jego zachowanie oraz skutków, jakie mogły powstać.

Zgodnie z dyspozycją art. 42§2 kk. Sąd był zobligowany orzec wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W stosunku do oskarżonego Sąd orzekł pięcioletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd uznał, iż na ten czas należy wyeliminować oskarżonego z ruchu drogowego, by nie stanowił on zagrożenia dla innych jego uczestników.

Ustalając okres zakazu Sąd miał w szczególności na uwadze, że oskarżony w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, znajdował się pod wpływem alkoholu, któremu towarzyszyło obniżenie sprawności psychofizycznej, upośledzenie uwagi, opóźnienie reakcji na bodźce wzrokowe i obniżona samokontrola.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest w pełni adekwatna zarówno do stopnia jego winy, jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a ponadto spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze. Ponadto jako zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości będzie w sposób prawidłowy kształtowała świadomość prawną społeczeństwa.

Mając na względzie, że oskarżony pozostaje na utrzymaniu rodziców, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.